

UTDRAG AV FOREDRAG VED OPPLAND ARBEIDERPARTIS ARSMØTE
LØRDAG 10. MARS 1979

Borgerlige politikere søker å skape det bildet av Regjeringens arbeid for å berge bedrifter og arbeidsplasser at det er preget av en serie feilgrep og konkurser.

Dette er et galt bilde.

I perioden 1972 til 1978 er det f.eks. under ordningen med de spesielle støttelånene til industrien bevilget ialt over 1.000 millioner kroner.

Dette beløpet er fordelt på ca. 1.000 bedrifter, som dermed representerer omtrent 1/6 av samtlige foretak i industri og bergverk i Norge.

- 2 -

Disse ca. 1.000 bedriftene har en samlet sysselsetting på en 60. - 65.000 personer.

Av de 1.000 millioner kronene er det hittil registrert et samlet tap på ca. 140 mill. kroner.

To tredjedeler av dette beløpet som er tapt skriver seg fra de fire større sakene, Stavanger Staal, Tandberg, Hunsfoss, Noratom og Norcontrol.

Resten av det tapte beløp er knyttet til ialt 35 bedrifter, hvorav 16 er gått konkurs eller har inngått offentlig akkord.

Disse tallene viser at det alt overveiende antall bedrifter som har fått denne hjelpen hittil er berget ut av den prekære økonomiske faresonen.

I tillegg til dette er et stort antall bedrifter innenfor særskilte bransjer, spesielt skipsbyggeriene og tekoindustrien hjulpet med betydelig støtte til lageroppbygging, omstilling, utvikling og drift.

Krisetendensene i den internasjonale økonomi ville ha gjort det norske industrielle miljø betydelig fattigere uten de hjelpetiltak som statsmyndighetene har satt inn.

Når det gjelder Tandberg-saken synes det nå å være klart at de borgerlige partiene ønsker å bruke denne som et utgangspunkt for politisk anslag mot Regjeringen.

I den forbindelse synes det å være nødvendig å understreke at problemene i Tandberg-konsernet ikke oppstod på grunn av statens hjelpetiltak.

Når Regjeringen gikk inn med sin bergingsaksjon stod en overfor en dødsmerket privateid bedrift.

Alle måtte vite at denne aksjonen var beheftet med betydelig risiko. Det var jo derfor at de private banker og andre finansieringskilder ikke lenger stod åpne for bedriften.

Regjeringens hensikt med redningsaksjonen var å berge mest mulig av en industribedrift med mange arbeidsplasser og med elementer i seg av betydning for norsk industri.

De borgerlige partier har forlangt alle opplysninger på bordet om utviklingen i Tandberg-saken.

Det er deres rett å gjøre. Regjeringen har også selvfølgelig sagt seg villig til dette. Vi har ingen ting å skjule. De borgerlige opposisjonspartier gikk til og med så langt at de betvilte Regjeringens evne og vilje til å

skaffe fram alle opplysninger og de forlangte en såkalt frittstående granskning.

Det var derfor høyst oppsitsvekkende når de borgerlige partiers hovedtalsmann i denne saken, stortingsmann Westermoen fra Kristelig Folkeparti, kunne fortelle i et foredrag at uansett hvilke forklaringer som gis er det ikke godt nok.

Etter et langvarig press fra de borgerlige partiene om å legge fram alle opplysninger, og etter et krav om granskning, kan deres hovedtalsmann altså nå si før Regjeringens melding var lagt fram at ingenting vil være godt nok.

Klarere kan det ikke sies.

Det dreier seg ikke lenger om de industripolitiske sider ved Tandberg-saken.

Det dreier seg ikke lenger om arbeidsplassene i

dette industri-konsernet.

Det hele er et ledd i de borgerlige partiers politiske anslag mot Regjeringen.

Stortingsmann Westermoen fra Kristelig Folkeparti har klart og tydelig understreket dette med sine uttalelser.

I en situasjon som denne kunne en være fristet til å spørre, hvorfor ikke la dem prøve seg i regjeringsposisjon?

Etter min vurdering må dette avvises.

En sterkt Høyre-dominert borgerlig koalisjonsregjering er ikke svaret på de store oppgaver vi står overfor å løse i framtida.

Fos oss er ikke regjeringsmakten et mål i seg selv. Den er et middel for å løse oppgaver som vi ser som fundamentalt viktige.

Vi har tro på den politikken vi har formet ut.

Derfor gir vi ikke ifra oss styringsretten og regjeringsmakten uten kamp.